

MỘT BÔNG HỒNG TRẮNG

Vào ngày cuối cùng trước Lễ Giáng Sinh tôi vội vã tới siêu thị để mua các món quà tặng còn sót lại mà trước đó chưa kịp mua. Trời ơi, sao mà đông người như thế. Tôi bực bội tự nhủ thầm: “Cả đồng người thế này thời bao giờ mới xong việc đây. Còn bao nhiêu nơi phải đi nữa chứ...!” Mỗi năm lễ Giáng Sinh tới quả thật là gây phiền nhiễu cho tôi vô cùng. Tôi nhiều khi nghĩ lần thân giá mình được nằm xuống ngủ một giấc dài cho ngon lành và chỉ tỉnh dậy khi ngày lễ đã trôi qua xong xuôi thì hay biết mấy.

Tuy thế tôi vẫn phải len chân vào khu bán đồ chơi. Tại đó nhìn thấy giá cả quá mắc tôi lại làm bầm rủa thầm. “Không biết tại sao bọn con nít cứ phải chơi các thứ đồ chơi đắt tiền như vậy chứ!” Trong khi loanh quanh tìm kiếm tại khu này tôi bất ngờ nhận thấy một cậu bé chắc khoảng chừng năm tuổi. Nó đang ôm một con búp bê trong ngực. Nó cứ lấy tay vuốt tóc con búp bê mãi. Nét mặt thật buồn bã. Tôi ngạc nhiên tự hỏi không biết nó muốn mua món đồ chơi này cho ai.

Chợt cậu bé quay qua phía bà già đứng bên cạnh khẽ nói: “Bà ơi! Bà có chắc là con chẳng đủ tiền mua cái này không?” Bà già trả lời: “Con ơi! Bà biết mà, con không đủ tiền để mua cái con búp bê đó đâu!” Rồi bà dặn nó cứ đứng nguyên tại chỗ, khoảng năm phút sau bà sẽ trở lại. Bà phải chạy đi kiếm món đồ gì gần khu đó. Dặn dò xong là bà vội vã đi ngay. Cậu bé vẫn khư khư ôm con búp bê trong tay.

Tôi tò mò, bèn đi về phía nó và hỏi là nó muốn mua con búp bê này cho ai. Cậu bé nói: “Đó là đồ chơi mà em gái con ưa thích lắm và luôn ao ước được tặng làm quà vào dịp Giáng Sinh này. Em con cứ tin chắc là ông già Nô En sẽ cho em con món quà búp bê như vậy đó!” Tôi an ủi: “Thế nào ông già Nô En cũng sẽ cho em con món quà đó. Con đừng lo lắng làm chi!”

Nhưng cậu bé trả lời tôi, giọng thật buồn: “Không đâu! Ông già Nô En không thể mang món quà này tới chỗ em của con bây giờ được đâu! Con phải đưa búp bê cho mẹ con để mẹ trao lại cho em con khi mẹ về nơi đó.” Mắt cậu bé thật sầu thảm. “Em con đã về với bố con rồi. Bố nói mẹ cũng sẽ về với bố sớm thôi, nên con nghĩ rằng mẹ sẽ có thể mang búp bê theo rồi đưa lại cho em con!”

Tim tôi hầu như ngưng đập. Cậu bé ngược nhìn tôi và nói thêm: “Con đã nói với bố là dặn mẹ đừng bỏ đi vội. Hãy chờ con mua quà ở tiệm này xong và trở về kịp tới nhà đã.” Rồi cậu bé móc trong túi ra một tấm hình rất đẹp chụp nó đang cười rất tươi tắn, rất dễ thương. “Con cũng muốn mẹ con mang theo tấm ảnh này để mẹ đừng có quên con! Con yêu mẹ và ước mong rằng mẹ không phải rời xa con nhưng bố nói là mẹ phải đi theo với em gái con!” Nói xong cậu bé lại nhìn vào con búp bê, cặp mắt buồn bã trầm lặng.

Tôi vội thò tay vào túi kín đáo lấy ra vài tờ giấy bạc. Tôi nói với đứa bé: “Con hãy đếm lại tiền của con xem, biết đâu có khi đủ tiền mua quà đấy!” “Vâng!” cậu bé nói “Con mong sao có đủ tiền.” Tôi khéo léo lén bỏ chút tiền bạc của tôi nhập vào xấp tiền của cậu bé không để cậu bé thấy và chúng tôi cùng đếm. Bây giờ thì có đủ tiền mua búp bê rồi, ngoài ra lại còn dư thêm một chút nữa chứ!

Cậu bé mừng rỡ ra mặt, la lên: “Cám ơn Trời đã cho con đủ tiền!” Rồi nó ngược nhìn tôi nói thêm: “Hôm qua trước khi đi ngủ con đã cầu Trời cho con đủ tiền mua con búp bê này để mẹ con có thể mang theo mà đưa lại cho em con. Vậy là ông Trời đã nghe thấy lời cầu xin rồi đó!” “Con cũng muốn có đủ tiền để mua thêm một bông hồng tặng mẹ con. Nhưng con đâu dám xin nhiều như thế. May sao Trời thương mà lại cho con đủ tiền mua cả búp bê lẫn hoa hồng!” “Bác biết không, mẹ con thích hoa hồng màu trắng lắm bác ạ!”

Câu chuyện tới đó thời bà già vừa quay lại. Tôi bèn đẩy xe đi qua khu khác để mua hàng. Tôi mua sắm xong xuôi. Ô hay! Sao trong lòng mình lại suy tư khác lúc mới vào trong tiệm như thế này! Tôi cứ nghĩ mãi về đứa bé đó. Không thể nào quên được. Rồi tôi chợt nhớ đến một tin về tai nạn xe cộ đã đăng trên báo địa phương này, khoảng hai ngày trước đó. Tin đề cập tới một kẻ lái xe tải say rượu. Hắn đâm vào một xe hơi trên đó có một bà mẹ trẻ lái xe với cô con gái nhỏ ngồi bên cạnh. Chiếc xe tan nát. Cô bé gái chết ngay tại chỗ. Còn bà mẹ bị thương rất nặng. Gia đình hiện phải quyết định có nên rút các ống thở bằng máy trợ giúp ra hay không vì nạn nhân vẫn mê man bất tỉnh. Khó mà sống nổi. Không rõ đây có phải là gia đình cậu bé nói trên hay chăng?”

Hai ngày sau khi chuyện trò với cậu bé, tôi lại đọc được một tin trên báo chí loan báo rằng bà mẹ trong tai nạn xe hơi trên nay đã qua đời rồi. Tôi bèn quyết định đi mua một bó hoa hồng màu trắng và tìm tới viếng người quá cố theo như địa chỉ nhà quản ghi trên báo. Tôi tới nơi. Bà mẹ trẻ nằm đó, trong quan tài. Một tay ôm một bông hồng màu trắng tuyệt đẹp cùng con búp bê. Một tay ôm tấm hình một đứa trẻ đặt trên ngực như ấp ủ yêu thương. Đó chính là hình đứa trẻ mà tôi đã gặp trong siêu thị.

Tôi rời nhà quản. Mắt đầm lệ. Có cảm tưởng rằng cuộc đời mình từ nay sẽ thay đổi luôn rồi. Tình yêu mà cậu bé kia đã dành cho mẹ và em gái thật tuyệt vời, khó mà tưởng tượng ra nổi. Vậy mà chỉ trong một giây phút ngắn ngủi không đầy chớp mắt một tên say sưa rượu chè lái xe đã cướp đi tất cả khối tình cảm thiêng liêng đó của cậu bé.

LS. NGÔ TĂNG GIAO
(Phóng tác)

HAPPY NEW YEAR
2011